

Čís. 8660.

Předpis § 14 ex. ř. vztahuje se i na případ, bylo-li podáno postupně několik exekučních návrhů, obsahujících různé exekuční způsoby. Pokud není již z exekučního návrhu patrné, že jeden nebo několik z navrhopovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1929, R II 411/28.)

Soud první stolice povolil k vydobytí peněžité pohledávky exekuci vnučeným zřízením zástavního práva, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Na návrh vymáhající věřitelky ze dne 22. září 1928 byla jí usnesením ze dne 26. září 1928 povolena na základě téhož exekučního titutu proti týmž povinným k vydobytí téže pohledávky 627 Kč exekuce zabavením a prodejem movitých věcí, a to exekučním soudcem. Již 10 dnů po povolení první exekuce dne 6. října 1928 podala též vymáhající věřitelka nový exekuční návrh na povolení exekuce nuceným vkladem práva zástavního na nemovitosti povinných. V tomto druhém exekučním návrhu nebyla učiněna zmínka o tom, že pro tutéž pohledávku byla již povolena exekuce, a vymáhající věřitelka také neodůvodnila nutnost, aby jí byl povolen ještě druhý způsob exekuce. Tuto druhou exekuci povolil napadeným usnesením soudce, který vedl jednání o návrhu nynějších dlužníků jako vlastníků domu proti nynější vymáhající věřitelce jako nájemníci na povolení výpovědi z bytu. Na základě toho jednání vydáno bylo pak usnesení, které jest exekučním titulem pro tuto exekuci. Rekursní soud shledal stížnost povinných do tohoto povolujícího usnesení opodstatněnou, neboť pro týž nárok byla již zahájena exekuce zabavením a prodejem movitostí povinných, šlo o nárok celkem nepatrný 627 Kč, uváží-li se, že povinni provozují živnost hostinskou, a jsou vlastníky většího domu, v němž mají hostinec a v němž vymáhající věřitelka má velký byt a velké obchodní místnosti, takže bylo patrné, že první exekuce stačí k uspokojení nepatrné pohledávky vymáhající věřitelky vzhledem k tomu, že šlo při první povolené exekuci o zabavení a prodej movitostí, že exekuce ta rychle povede k uspokojení. Nebylo proto další exekuci jako zbytečnou povolit (§ 14 ex. ř.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle § 14 ex. ř. jest dovoleno, užítí zároveň několika exekučních prostředků, při čemž však povolení může býti omezeno na některé exekuční prostředky, jde-li patrně najevo z exekučního návrhu, že již jeden nebo několik z navrhopovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Stěžovatelka jest ovšem na omylu, zastávajíc názor, že řečené ustanovení má na mysli jen hromadění více exekučních prostředků v témž podání, že tedy mohou býti exekuční prostředky

omezeny jen, když jsou pod jedním navrženy, nikoli však, když jest mezi návrhy časová mezera. Předpis § 14 ex. ř. má čeliti hromadění exekučních prostředků vůbec. O takové hromadění jde však také, když k vydobytí téhož nároku je podáno postupně několik exekučních návrhů, obsahujících rozličné způsoby exekuční, takže exekuce nemá býti ani povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních způsobů (srov. rozh. čís. sb. n. s. 6193, 6931). Leč předpokladem omezení exekuce podle § 14 ex. ř. jest, že již z exekučního návrhu jde patrně najevo, že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele, že tedy stačí podle exekučního návrhu již jeden způsob exekuční nebo několik jiných k uspokojení věřitele. Tomu tak v tomto případě není, neboť z exekučního návrhu není nikterak patrné, že by k uspokojení vymáhající věřitelky stačila již exekuce na jmění movité. Tato exekuce byla v době podání návrhu na povolení immobilární exekuce sice již povolena, ale nebyla ještě vykonána, takže soud tuto exekuci povolující ani podle ceny zabavených svršků ani z průběhu exekuce nemohl poznati, zda mobilární exekuce k uspokojení vymáhající věřitelky stačí. Věc jest spíše posuzovati, jako kdyby bylo bývalo v jednom návrhu spojeno více exekučních prostředků. Že byly podány zvláštní návrhy, bylo by mohlo snad míti vliv na přísudek útrat, o tuto otázku tu však nejde. Nemění zde nic okolnost, že jde o nárok celkem nepatrný, a že povinní provozují živnost hostinskou a jsou vlastníky většího domu; neboť ani z těchto okolností nejde zřejmě najevo, že k uspokojení vymáhající věřitelky stačila již mobilární exekuce. § 14 ex. ř. dovoluje, jak již uvedeno, užiti zároveň několika exekučních prostředků a nečiní to ani odvislým od toho, že vymáhající věřitel odůvodní nutnost druhého způsobu exekuce. První soud povolil tudíž právem navrhovanou exekuci vnuceným zřízením práva zástavního jeho vkladem na nemovitostech povinné strany. Podle druhého odstavce § 41 ex. ř. jest zůstaveno dlužníkovi, by žádal za omezení exekuce.

Čís. 8661.

Rozdíl mezi plnou mocí a příkazem. U prokuristy jest plná moc širší než příkaz. Komisionář nemá vůbec plné moci. Úprava plné moci obchodního zmocněnce. Na poměr k třetím osobám jest bez významu, že zmocnitel ujednal se zmocněncem, že zmocněnec bude provozovati obchod na vlastní účet a risiko proti placení provise.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1929, R II 1/29.)

Žalující, cizozemská firma J., domáhala se na tuzemské zasilatelské firmě P. v Brně zaplacení toho, co prý bohumínská filiálka žalované od příjemce zboží vybrala, avšak žalobkyni nezaplatila. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl. *Důvody*: Žalovaná firma P. není zavázána přímo jako smluvní strana z důvodu žalobního. Jest zjištěno, že její odštěpný závod v Bohumíně byl vymazán v obchodním